

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **A. B.**, zastoupena Mgr. Janem Durčákem, advokátem, se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2007, čj. 15041/VZ/2007, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2007, čj. 15041/VZ/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2008, čj. 51 Ca 21/2007 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) shora uvedené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků a odmítnuta její žaloba, kterou se domáhala zrušení shora citovaného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

II.

[2] Proti usnesení krajského soudu podala stěžovatelka včasnou kasační stížnost, a to proti všem výrokům usnesení. Důvody stížnosti opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Důvodnost kasační stížnosti je dána tím, že krajský soud jednak učinil nesprávný skutkový závěr ohledně doručení správního rozhodnutí, jednak nesprávně posoudil právní otázku týkající se doručení správního rozhodnutí a s tím související otázku běhu lhůty pro podání správní žaloby. Podle názoru stěžovatelky na základě těchto pochybení krajský soud vydal nezákonné rozhodnutí o odmítnutí návrhu pro opožděnost. Stěžovatelka se domnívá, že lhůta pro podání žaloby počala běžet až dnem 20. 10. 2007, respektive dnem vydání opravného rozhodnutí v projednávané věci.

[3] Žalovaný se plně ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu. Ve svém vyjádření uvedl, že opravné rozhodnutí vydané dne 7. 11. 2007 nevybočilo z mezí § 70 správního řádu, a není tedy rozhodnutím, kterým by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva žalobkyně. Opravným rozhodnutím došlo pouze k opravě zjevné chyby v psaní, kterým byl opraven ve výroku původního rozhodnutí nesprávně uvedený letopočet v datu skončení pracovní neschopnosti stěžovatelky. Žaloba byla podle žalovaného podána opožděně.

III.

[4] Nejvyšší správní soud předem připomíná, že usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby lze napadnout pouze z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Stěžovatelkou namítané důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tedy nelze uplatnit, jelikož usnesení o odmítnutí žaloby je výlučně procesní povahy, a proto se přezkum kasačního soudu omezuje pouze na posouzení otázky, zda byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby.

[5] Nejvyšší správní soud se proto dále soustředil výlučně na otázku splnění podmínek pro odmítnutí žaloby, které stanoví § 46 s. ř. s. (III/1), a důsledků vydání opravného rozhodnutí (III/2).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

III/1

[7] Rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo připraveno na poště k vyzvednutí zmocněncem stěžovatelky počínaje dnem 9. 10. 2007. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty*. Dne 19. 10. 2007 na základě fikce doručení bylo tedy rozhodnutí žalovaného doručeno zmocněnci stěžovatelky. Proto dnem 19. 10. 2007 počala plynout dvouměsíční lhůta pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), jež skončila dne 19. 12. 2007. Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby totiž končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka podala žalobu o den později, tj. 20. 12. 2007, proto byla její žaloba správně odmítnuta pro opožděnost na základě § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatelka sama ostatně ani nesnáší žádné argumenty pro své tvrzení, že lhůta pro podání žaloby počíná běžet až od 20. 10. 2007. Skutečnost, že zmocněnec převzal rozhodnutí teprve 26. 10. 2007, je s ohledem na zákonnou fikci doručení irelevantní.

III/2

[8] Nejvyšší správní soud dále zvážil, jaký má na tento případ dopad to, že žalovaný posléze vydal ve věci opravné rozhodnutí ve smyslu § 70 správního řádu.

[9] Podle § 70 správního řádu *opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen*. V daném případě se týkala oprava výroku žalobou napadeného rozhodnutí, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou spácháním přestupku proti pořádku ve státní správě podle § 21 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, kterého se dopustila tím, že úmyslně uvedla nesprávný údaj správnímu orgánu – žalovanému – za účelem získání neoprávněné výhody, když 30. 1. 2007 zaslala tomuto správnímu orgánu doplněné odvolání, ke kterému přiložila jako důkaz k prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání potvrzení o pracovní neschopnosti vystavené na její jméno na dobu od 18. 10. 2006 do 14. 11. 2007, ač ve skutečnosti práce neschopnou nebyla. Opravné rozhodnutí změnilo výrok tak, že ten nově vymezil dobu pracovní neschopnosti od 18. 10. 2006 do 14. 11. 2006 (namísto zjevně nesprávného roku 2007).

[10] Opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, má hmotněprávní účinky. Nemělo by však mít vliv na práva nabytá v dobré víře, neboť zásahem do textu rozhodnutí nelze měnit jeho obsah, nejedná se o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí (Vedral, J. *Správní řád. Komentář*, BOVA POLYGON, Praha 2006, s. 418, shodně k § 164 o. s. ř. Drápal, L. in Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z., Mazanec, M. *Občanský soudní řád. Komentář. I. díl*. 6. vydání, C.H. Beck, Praha 2003, s. 164). Jiné vady rozhodnutí, které nenaplnují hypotézu § 70 správního řádu, lze napravit jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, mohou být též předmětem soudního přezkumu.

[11] Opravné rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., žaloba proti němu však bude přípustná jen za podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků (tedy odvolání podle § 70 *in fine* správního řádu). Z opravného rozhodnutí vyplývá, že stěžovatelka byla řádně poučena o možnosti podat proti opravnému rozhodnutí odvolání. V daném případě ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatelka podala ve smyslu § 70 správního řádu proti opravnému rozhodnutí odvolání, proto by byla žaloba i v části směřující proti opravnému rozhodnutí nepřipustná ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že vydání opravného rozhodnutí dle § 70 správního řádu nemá za následek, že by dnem doručení opravného usnesení začala běžet nová lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí, k němuž se vztahuje opravné rozhodnutí. Celá situace se totiž liší od vydání opravného usnesení soudem ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 106 odst. 2 s. ř. s. (k restriktivnímu výkladu těchto ustanovení viz rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2007, čj. 4 Ans 3/2006 - 123) právě tím, že vůči opravnému usnesení soudu ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. existuje jediný opravný prostředek, a to kasační stížnost, zatímco vůči opravnému usnesení podle § 70 správního řádu lze brojit za podmínek tam uvedených odvoláním ve správním řízení. Smyslem přípustnosti odvolání proti opravnému rozhodnutí podle § 70 správního řádu není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat opravný prostředek proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuálnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení.

[13] Výše uvedené názory nadto korespondují i s judikaturou vztahující se k opravě zřejmých omylů a nesprávností dle § 56 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. „Z textu tohoto ustanovení je patrné, že je lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě byla stanovena povinnost k úhradě celního dluhu. [...] Není však možné, aby se z odkazem na uvedené ustanovení měnil (v tomto případě zásadně) obsah rozhodnutí. Takový postup zakládá důvodné pochybnosti o správnosti rozhodování příslušného celního orgánu, nasvědčuje libovůli jeho rozhodování a je jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty, jenž je imanentní pojmu "právního státu" (čl. 1 odst. 1 Ústavy).“ (nález ÚS ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, Sb. n. u., sv. 29, č. 38, s. 327, na s. 336 - 337). V návaznosti na tento nálezh dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 Afs 42/2007 - 142, k závěru, že „oprava zřejmých omylů a nesprávností ve smyslu ustanovení § 56 zákona o správě daní a poplatků umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správce daně ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Daňový subjekt se však touto cestou nemůže domáhat revize vlastní hmotněprávní povinnosti“.

IV.

[14] S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani soud z obsahu spisu žádné jeho náklady přesahující jeho obvyklou činnost neshledal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2009

Baxa
senátu

JUDr. Josef
předseda